

ГОТУЙСЯ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАТВА

Ч. 4 (105)

КВІТЕНЬ

1965

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва
“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава
Редагує Колегія:
пл. сен. Леся Храплива,
ст. пл. Світляна Луцька,
ст. пл. Іриней Юрчук
Адреса Редакції:
LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 10009, New York
Адмініструє
Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.
Адреса Адміністрації:
“P L A S T” Inc.
New York 10003, N. Y.
140-142 Second Avenue

Обкладинка роботи
Ніни Мудрик-Мряц

З М І С Т :

І. Волянський — О. Тарнавська: Христос Воскрес! (Пісня)	2
Сестричка Вджілка: Великдень на полонинах	3
Світляна Луцька: Великодня суконка	5
Отець Маркіян Шашкевич: Весняна пісня	7
Ростик і Костик	9
Розгадки загадок	19

Річна передплата в ЗДА — \$ 2.50, в Канаді — \$ 2.75. Новачки та новаки складають її на руки виховників, самотники та неноваки пересилають просто до Адміністрації. Ціна одного числа 30 центів.

СКАКАЛКА

Іменини хто з вас має,
Хай пильненько уважає.
Іменини можуть бути,
В січні ...
В лютому ...
В березні ... і так далі.

Дві новажки держать кінці мотузка та крутять ним рівногасно. При цьому говорять виразно й поволі цю скакалку. Інші новажки ждуть. Коли назвуть цей місяць, на який припадають іменини котроїсь із них, вона вскакує на мотузку і перескакує раз або більше разів, поки не зазе-

пить ногою за мотузку. Тоді називають інші місяці за зергою і дальші новажки скажуть так само.

Мал. Наталка Горалевська

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 4 (105)

Квітень

1965

Христос Воскрес!

Ой рано, рано новацтво встало,
Вже Христос, вже воскрес!
Ой рано встало, в церкву
[поспішало,
Вже Христос, вже воскрес!
Збирали діти весняні квіти,
Вже Христос, вже воскрес!

Бо Воскресенням усім радіти,
Вже Христос, вже воскрес!
Зима пропала, весна настала,
Вже Христос, вже воскрес!
Нехай же буде Богові хвала!
Воістину вже воскрес!

Мал. Ніна Мудрик-Мриц

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Могутньо

Слова: Іван Волянський
Музика: Оксана Тарназська

Хри-стос Во-скрес!

Христос Во-скрес! Во-ли-ча-ю-ть, су-
на-є піс-ня з кра-ю в край; В ве-лич-ний сла-ві
встає з мо-ги-ли, що-б нас ве-сти в рай. Доб-
нас у-сіх по-вес-ти в рай.

The musical score is written on four staves in G major (one sharp) and 2/4 time. It features a melody line and a piano accompaniment. The lyrics are written below the notes, with some words split across lines. The piece concludes with a double bar line and a fermata.

Христос Воскрес! Велика радість,
Лунає пісня з краю в край.
В величній славі встав з могили,
Щоб нас усіх повести в рай.

Христос Воскрес! І світло Правди
Розлилося на цілий світ, —
Бо Він воскрес, що був з любови
Терпів і вмер за людський рід!

Ні темний гріб, ані сторожа
Не заховали нам Христа;
Він тьму зборов і силу смерти,
Бо Він Творець і Пан життя.

Христос Воскрес! Життя і Правда.
Йти за Ним, Він кличе нас,
Бо Він наш Бог, надія наша,
І наша поміч в кожний час.

ВЕЛИКДЕНЬ НА ПОЛОНИНАХ

— Анничко, подай мені яйце!
Та швидше, а то віск прохолоне!
А горнятка з фарбами поклади
ось тут. Добре! Писальце є? Те-
пер клич Марічку та Петра, бу-
демо писати писанки.

— Марічко, Петре! Ану - ко
швидше! Яйця вже готові!

— Ідемо, ідемо! — і вмить вже
всі сиділи біля стола.

— Тож Боже поможи мені! —
промовила Мати, перехристилася
і взяла в руки писальце.

— Марічко, Аннице, до вас го-
ворю. Ви вже великі дівчата. До
школи ходите. Мені вже недов-
го жити, а коли помру, то ви бу-
дете писати писанки і своїх до-
чок навчите. Щороку мусить бу-
ти в кожній хаті щонайменше
одна нова писанка. Вона хоро-
нить хату перед вогнем та блис-
кавкою. А тепер уважайте та
приглядайтеся добре. Тоді й са-
мі попробуйте. Писальце я вже
приготовила.

Мама скупала яєчко в жовтій
фарбі, а коли підсохло, почала
розписувати на ньому взори вос-
ком.

— Марічко, бери й ти яйце!

— Писанки пишете? — озвав-
ся тихий голос від дверей.

— Бабуся, бабуся! — закли-
кали всі радісно.

— Ой, бабуся, ви колись нам
обіцяли розказати легенду про
те, чому треба щороку писати
писанки! Пригадуєте? — пита-

Мал. Ліда Петруняк

лася Марічка, вдивляючись з по-
шаною в бабусине лице.

— А так, так, тямлю! Послу-
хайте, я розкажу!

І бабуся присілася до дітей.

— Було це давно, дуже давно.
Тоді, коли ще Ісуса Христа мали
розп'яти на хресті. Плакала, гір-
ко плакала Мати Божа і не зна-
ла, як допомгти, що зробити, щоб
врятувати Сина Божого. Аж
прийшло Їй ось що на гадку:
розмалює яєчка і понесе Пилато-
ві. Нічого іншого в Неї немає,
бідна Вона. Та може всемогут-
ньому Пилатові сподобаються
мальовані яйця і він помилує Її

Сина. Миттю взялася за роботу. На білих, як сніг, яєчках, почала розписувати прекрасні взори. Малювала та все гірко плакала. І тільки впала сльоза на яєчко, зараз змінялася в червону, як кров, крапку. Коли вже намалювала з десяток яєць, зав'язала їх у хустину та вибралася до Пилата. Та коли клякала перед ним, хустина розв'язалася і всі писанки покотилися по долівці. По всьому світу розбіглися. Закотилися вони й у наше село. Старі люди кажуть: „Поки будуть люди держати в своїх хатах писанки, так довго і світ буде стояти“. Бо живе страшна потвора, прикована до скали у високих горах. Коли ж ніхто вже не захоче писати писанок, вона розірве кайдани та знищить наше село і весь світ. Щороку вірні слуги цієї потвори облітають всі землі та числять, скільки писанок люди намалювали. Що менше їх, то краще для потвори. Тоді вона міцніше і починає розривати кайдани. Велике лихо грозить світові такого року! Коли ж писанок багато, кайдани міцніше сковують потвору і на світі стає радісно. Тому ніколи не забудьте написати писанок на Великдень. Щобільше напишете їх, то краще! Ось вам і ця легенда, що я обіцяла!

Мал. Віра Юрчук

**Як ішло новацтво зранку
На весні на прогулянку,
І не автами, а пішки,
Їх зустріли три берізки.**

**Перша каже: — Вас ми ждали!
Друга: — Ми вас виглядали!
Третя: — Ми, щоб вас зустріти,
Прикрасили листям віти!**

**Як ішло новацтво зранку
На весні на прогулянку,
Трьом берізкам відповіло:
— Коли сніг був, всюди біло,**

**Ми весни щоднини ждали,
У календар заглядали,
Щоб на мандрах в однострою,
Привітати вас з весною!**

Мал. Оксана Борис

Світляна Луцька

ВЕЛИКОДНЯ СУКОНКА

— Улю, — шепнула Люба в вушко товарищі — на перерві маю тобі щось дуже цікаве розказати. Знаєш... — хотіла продовжувати Люба, але в цю хвилину по класі рознісся суворий голос учительки: — Скільки разів пригадувати вам, що під час науки не можна говорити?!

Люба похилила винувато голову над зошитом і продовжувала шкільну вправу. Уля не могла дочекатися перерви. Що це хотіла їй сказати Люба? І Уля ніяк не могла зосередити думок над вправою, що її саме писала.

Нарешті пролунав дзвінок. Діти загомоніли і висипалися на шкільне подвір'я. Уля швидко віднайшла Любу, що її вже в той час окружив гурт ровесниць-товаришок. Всі прислухалися пильно до її слів. А Люба розказувала:

— Вчора ми з Мамою ходили до великої крамниці з одягом і Мама купила мені чудову, але справді чудову суконку! Знаєте, Великдень вже за два тижні і треба постарати новий одяг. Це просто не годиться прийти до церкви на Великдень у старому!

— Певно, — загомоніли товаришки, — на Великдень треба гарно виглядати!

— Я дістала новий, рожевий плащик! — похвалилася Зірка. — Напевно ніхто з вас такого не має!

— А я йду сьогодні вечором з Мамою, купувати великодній одяг, — додала Оріся.

— А що тобі, Улю, купили на Великдень? — спитала нараз Люба.

— Ще нічого, — відповіла Уля і порум'яніла. — Але Мама купить мені напевно нову суконку, бож на Великдень я мушу мати все нове! — додала поспішно.

— А мені Мама шие новий голубий костюм, — сказала Галя, — і на Великдень він вже буде готовий. В цей день ніхто навіть не поважився б появитися в старому одягу в церкві!

— Так, так! — підтвердили товаришки. Тільки Уля хотіла заважити, що є багато бідних дітей, які напевно не матимуть нового одягу на Великдень, а до церкви таки прийдуть. Та в цей час пронісся дзвінок. Перерва

скінчилася і треба було мовчки повертатися до кляси.

Вдома ввечері Уля спитала Маму: — Коли ми підемо купувати новий одяг на Великдень? Мама пильно поглянула на Улю та промовила: — Чи тобі, Улю, справді потрібно нової суконки?

— Але ж всі-всі діти будуть мати щось нове!

Мама підійшла до великої шафи, відкрила двері і показала рукою цілий ряд суконки, плащиків та іншого одягу, що рівенько висів на вішалках. — Поглянь, ти маєш більше, ніж тобі справді потрібно! А скільки сьогодні у світі дітей, що не мають взагалі в що вдягнутися чи що з'їсти. Ось скільки є й українських дітей, що їх батьки хворі чи немічні і не можуть працювати! А скільки залишилося сиротами, і не мають ні Мами ні Тата, щоб опікувалися ними. Чи не краще пожертвувати їм гроші, призначені на закупню нового одягу, щоб допомогти їм? Щоб могли купити собі те, що їм справді необхідне?

— Але ж Мамо, я мушу...

— Коли схочеш, я куплю тобі новий одяг, — відповіла Мама. — Але я раджу тобі спершу подумати над тим, що я сказала...

**
*

Надійшов Великдень. День випав гарний, соняшний. Здавалося, вся природа раділа, що воскрес Син Божий. Вислухавши Службу Божу, Уля з товаришками вийшли з церкви. Знайомі

Мал. Віра Юрчук

вітали один одного словами: — Христос воскрес! — Воістину воскрес!

Уля всміхнулася. Люба, Орися, Зірка, Галя, справді всі мали нові одяги. Одна Уля мала свою давню, скромну, але чистенько випрану й випрасовану суконку.

— Як, що сталося? Мама не хотіла тобі купити? — обступили її товаришки. — Ось поглянь, що я маю! — А що я! — хвалилися, мов на лихо, подруги.

— Я передала гроші на новий одяг бідним дітям, з нагоди Великодня, щоб і вони могли радіти! — відповіла спокійно Уля.

Подруги замовкли. Зірка прикусила губи, а Орися зарум'янилася, мов помідор. Аж Люба:

— А я вам щось скажу: Уля таки найкраще з нас усіх одягнена цього Великодня!

Подруги поглянули здивовано, спершу на Любу, потім на Улю, а тоді одна за одною мусіли признати: — Так, це правда!

Бо таки це й була правда!

ВЕСНЯНА ПІСНЯ

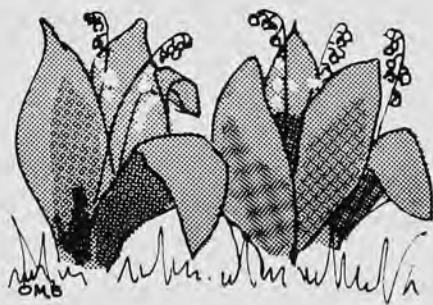
Вже сонце красно
Хвала-бо встало.
Бачте, як ясно
Світлом засяло:
Нічні, сонливі
Мряки розбило:
Боже, ах Боже,
То Твоє діло!

Гомін лісами,
Піснь дубровами
Щастя розносить,
Сильно голосить:
Добро приспіло,
Весело, мило:
Боже, ах Боже,
То Твоє діло!

Зелень розвилась
Геть царинами,
Радість розплилась
Всіми світами;
Весна новенька,
Жизнь веселенька:
Боже, ах Боже,
То Твоє діло.

Дуброви, гори
З полонинами,
Долини, звори,
Ріки з струями,
Все так порядно,
Всюди так ладно:
Боже, ах Боже,
То Твоє діло!

Цей віршик написав український письменник, священник отець Маркіян Шашкевич. Вмістив цього віршика у гитанці для дітей, в першій українській гитанці, що появилася у 1850 році, отже 115 років тому. До того часу дітей вчили гитати просто на церковних книгах, а гитанок для дітей не було. Як знаєте, мова завжди потрохи змінюється. І тут знайдете деякі слова, яких ми тепер вже не вживаємо: „жизнь” — значить „життя”, „дуброва” дубовий ліс, тепер кажемо: „дїброва”, „струя” — тепер кажемо „струмок”, „потіжок”, „бачте” — „гляньте”, „ладно” — значить „в порядку”. Але значіння цих слів легко догадатися і цей віршик зрозуміти. А з тієї гитанки вчилися це може діди або й прадіди Ваших дідів і бабусь!

**Зайчик писаночку ніс
Через поле, через ліс.**

**Писанку писав він сам,
На Великдень новакам.**

**Спотикнувся він на гриб,
Писаночка з рук лиш: стриб!**

**Плаче: скарб великий втік!
Впала писанка в потік!**

**Аж лелека-добродух
Бачить: плаче довговух.**

**Полетів притьмом туди,
Витяг писанку з води.**

**А в домівці зранку рух:
— Гляньте, зайчик-довговух!**

**І з лелекою, не сам!
І з привітом новакам!**

**Навіть писанку приніс,
Через поле, через ліс!**

Мал. Христа Хитра

РОСТИК і КОСТИК

Мал. Ірина Савойка

(Продовження)

— Здорові були, хлопці! — пролунав над ними бадьорий голос. — Хочете в Київ без перепустки?

Костик підняв погляд на високого старшину. — Так, хочемо!

— То може є у вас хоч які інші виказки, посвідки, чи що. Щоб тільки були там ваші імена.

— О так, я маю посвідку третьої новацької проби! — зрадів Костик та моргнув Грицькові, щоб він знав, що все буде добре. Вийняв посвідку з кишені та подав старшині. Той розгорнув посвідку, поглянув і враз папір затремтів йому в руках:

— Константин Гармаш? Та це ж моє ім'я!

Хотів щось ще сказати, але Костик виплигнув з авта і кинувся йому в обійми.

— А, звичайно, бо ви — мій дід, сотник Січових Стрільців! Це ж на вашу честь мене назвали батьки Константином!

— Що? Як? — боронився сотник. — Як же це можливе?

— Можливе, можливе! — не вгавав Костик. — Я син вашого сина Романа, і про вас мені батько багато розказував. А приїхав я з майбутнього...

Тим часом за ними назбиралася вже ціла валка возів та людей. Всі ждали, щоб їх пропустили в Київ. Сотник розвів руками:

— Цього я ніяк не второпаю. Найкраще хіба сам випишу вам перепустку. Скажи тільки, хто твій товариш, бо хіба без нього не поїдеш!

— Григор Орлик, син Пилипа, того, що знаєш, дідуся, склав Бендерську Конституцію⁴)... — гордо промовив Грицько. Сотник хотів ще щось сказати, а тоді всміхнувся, махнув рукою та пішов у вартівню — писати перепустку.

— Ідьте, хлопці, та просто на майдан Святої Софії⁵), — порадив, даючи Костикові перепустку. — Там зустрінемося, бо я там теж буду зі своїми Стрільцями!

— До побачення на майдані Софії, дідуся! — гукав Костик, помахаючи на прощання вільною рукою.

Їхали засніженими вулицями поміж великими правдивими возами з кіньми. Часом траплялося й авто, тільки якесь таке дуже дивнеське. Та на них ніхто не звертав уваги. Юрби людей, вдягнені святково прямували на майдан Софії, а всі були такі схвильовані й перейняті чимось, що навіть не помічали їх невеличкого авта і не дивувалися. Та хлопцям навіть не треба було допитуватися, кудюю їм їхати. Їхали просто туди, куди всі

люди прямували, і знали, що добре потраплять.

Та справді, незабаром відкрилася перед ними широка площа з пам'ятником Богданові Хмельницькому посередині...

Залишили авто за рогом сусідньої вулиці, бо майдан заливало щораз більше народу. Почали надходити та над'їздити на конях полки війська, в одностроях та в барвистих шапках зі шликами. На високу трибуну, прикрашену килимами та синьо-жовтими прапорами, стали виходити повагом українські достойники.

— Бачите, цей, що висідає саме з авта — в довгій шинелі, це Симон Петлюра⁶), — пояснював хтось біля них.

— А професор Грушевський⁷) де? — допитував хтось другий.

— Ще нема, але певно зараз буде, бо ось вже вмаршовують Січові Стрільці, а це його прибічна сторожа. Ось-там, бачите, їх полковник, Коновалець⁸)...

— Грицю, ми попали так, як я й думав! — шепнув Костик Грицькові.

Та враз хтось штовхнув його в голову ліктем. Костик стрепенувся від несподіванки та пильно глянув, хто це такий.

— Нічого дивуватися, Костю, — потішив Грицько. — Тут такий натовп і кожний хоче бачити якнайбільше...

— А таки цей чомусь дуже настирливо пропихався, — відповів нишком Костик, розтираючи

потилицю. — Бачиш, ось той у витертій шапці з козирком на голові. Слідкуймо за ним; він мені підозрілий!

— Чому саме? — не міг зрозуміти Грицько.

— Чому? А ти пам'ятаєш, як ви в Батурині стереглися московських шпигів? — нетерпеливився Костик. — Краще вважай, щоб ми його не втратили з очей!

Грицько кивнув мовчки головою і вони обидва подалися крізь юрбу та підійшли майже аж до плечей невідомого. А той присунувся впритул до якогось другого, біля самої майже трибуни та прошепотів:

— Готово, Ванька?

— Все готово! — відшепнув той. — Як лиш пічнетесь, пали просто в їх отамана Петлюру! Захотілося їм вільної України, коли товариш Ленін⁹) сказав, що тут має панувати червона Москва!

Костик добре насторожував вуха і чув кожнісіньке слово. Він тільки поглянув на Грицька. Той теж пильно наслухував.

А тим часом більшовик став, ніби ненароком, витягати з кишені кожушка пістолю. Вже й націлювся, коли в ту мить Костик з Грицьком кинулися йому на плечі, мов два дикі коти та повалили його на землю. Пістоля вистрілила кудись в повітря, зчинився заколот. Більшовик намагався скинути хлопців із себе та товк немилосердно своїми великими, важкими кулаками, але

Костик цупко держався його шиї, а Грицько вихопив шабельку та щораз прискакував до ворога, б'ючи плазом, щоб той мусів весь час боронитися та не міг встати.

Та саме в хвилину, коли більшовик звівся на коліна і вдарив з цілої сили Грицька в лице, надбігло кілька Січових Стрільців з Костиковим дідом. Ці швидко дали раду більшовикові: схопивши його, зв'язали та відвели з майдану під сторожею з багнетами.

— Він, дідусю, хотів застрілити самого отамана Петлюру! — пояснював Костик.

— Він не знав, що з мазепинцями не легка справа! — додав Грицько, ховаючи свою шабельку в похву та поглядаючи гордо з-за свого посинілого й підпухлого ока.

— Тепер я вірю, що ти справді мій внук! — сказав дід і погладив Костика по голові. — І що ти справді з роду Орликів! — додав, усміхаючись до Грицька. — А тепер давайте, я посаджу вас собі на рамена, щоб ви краще побачили, що зараз станеться.

ПОЯСНЕННЯ:

4) Бендерська Конституція — це проєкт, як мала виглядати Україн-

ська Козацька Держава. Склав її уряд під проводом гетьмана Пилипа Орлика в 1711 році в місті Бендерах, вже після смерті гетьмана Івана Мазепи. Ця конституція забезпечувала великі права всім громадянам, і, як на ті часи, була дуже свободолюбна. Подібну конституцію склали в Північній Америці, більше як шістдесят років пізніше.

5) **Майдан Софії** — великий майдан перед храмом Святої Софії, що його збудував князь Ярослав Мудрий.

6) **Симон Петлюра** — Головний Отаман українських військ, а потім Голова Директорії (Уряду) Української Народної Республіки. Славний воєн та борець за вільну Україну.

7) **Професор Михайло Грушевський**, славний вчений-історик. У той час був Головою Центральної Ради.

8) **Полковник Євген Коновалець** був організатором Січових Стрільців у Києві. Потім він створив Українську Військову Організацію, що потайки боролася проти ворогів України.

9) **Ленін** (правдиве прізвище Ульянов) — московський більшовик, що створив на місці царської Росії — Союз Радянських Республік. Був ворогом України, хоч ніби казав, що коли Україна піддається більшовикам, буде вільна. Але насправді знов поневолив Україну, як колись царі.

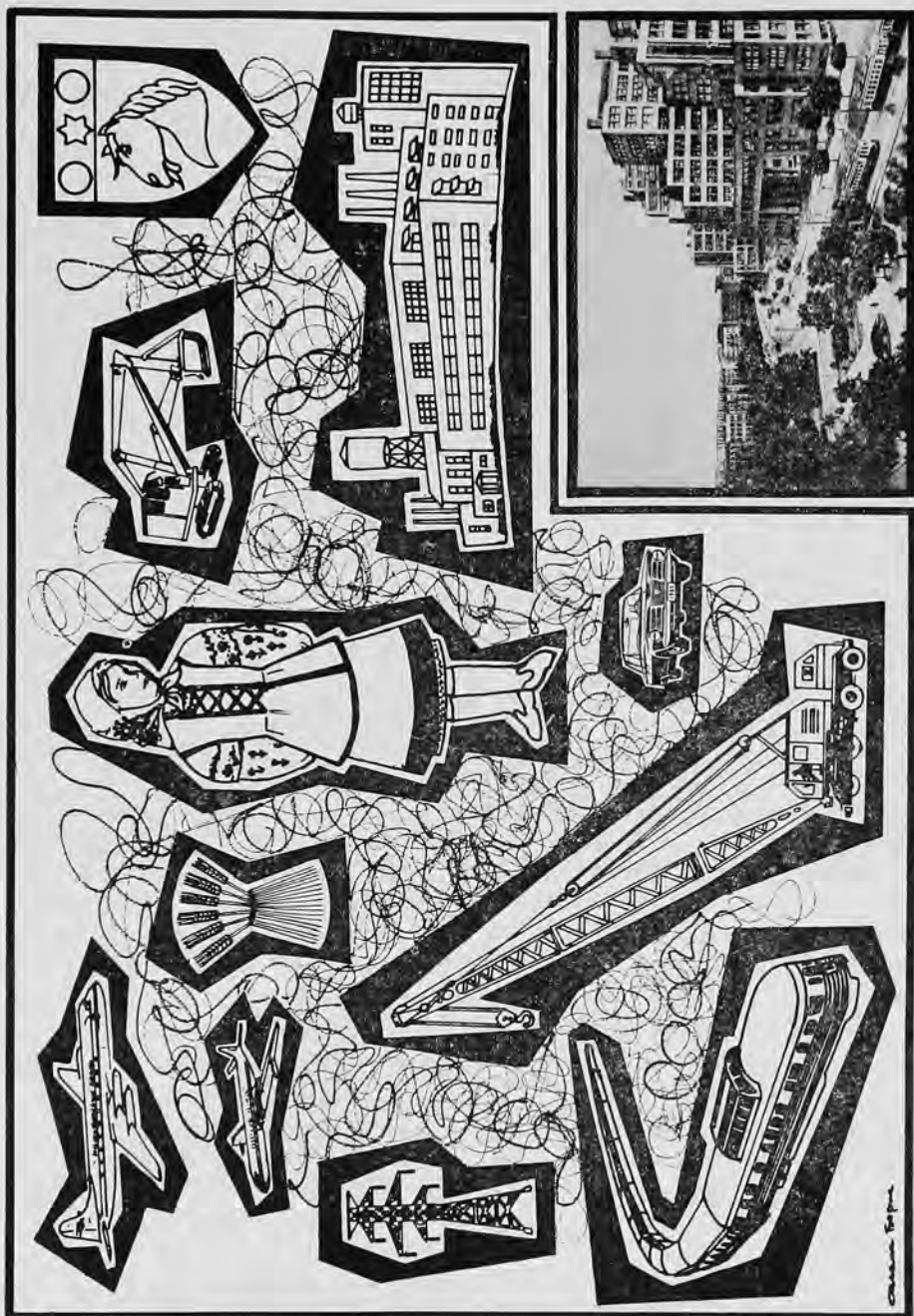
МАНДРІВКА ПО УКРАЇНІ

Пригляньтеся добре цьому малюнкові та напишіть, куди заїхали тепер Олесь та Оксанка. „Готуйсь” нетерпеливо жде Ваших описів! А щоб Ви бачили, як гарно можна ці образки описувати, подаємо, що написав новак **Славко Курчак** про той образок, що був поміщений у числі за **лютий**:

Оксана й Олесь відвідали спершу столицю України, Київ. На цьому образку показано, що вони бачили. В лівому розі є герб міста Києва: Архангел Михаїл. В долішньому розі є два човни-вітрильники, що пливають по Дніпрі; над ним побудована наша столиця. Дальше є Собор Святої Софії, а над ним китиця листя і квіту каштанів, які рос-

туть на вулицях Києва. Нижче Собору бачимо пам'ятник гетьмана Богдана Хмельницького, далі пам'ятник Тараса Шевченка. Вгорі пам'ятник Святого Володимира Великого. Під ним старовинна кераміка (гличики). В долішньому правому розі бачимо Собор Святого Володимира Великого. Наші новак і новачка вдягнули такі одяги, в яких ходять на свято в околиці Києва.

„Готуйсь” додає від себе, що старовинна кераміка походить із села Трипільля на Київщині. Там відкопали при кінці 19 сторіччя залишки людської оселі з-перед кількох тисяч літ до Христа, і там саме знайшли такі прегарно мальовані гличики.

Мал. Оксана Борис

Підготовче гніздо новаків „**Бистроокі**” відзначило святочними сходами річниці проголошення самостійности та злуки українських земель, 22 січня 1918 та 1919 року. Відзначили теж річницю бою під Крутами, 29 січня 1918 року.

Доповідь про роковини 22 січня відчитав гарно новак Андрій Цегельський. Наймолодший рій „Вовчики” склав з цієї нагоди новацьку заяву вступу і гніздовий роздав їм новацькі хустки. В другій частині свята новак Орест відчитав короткий опис бою під Крутами, а новак Северко Гривнак виголосив вірша присвяченого юнакам - героям Крут.

**
*

Новак **Славко Курчак** з Гемпстеду пише:

Дорогий „Готуйсь”!

В першу чергу хочу Тобі подякувати за ту гарну книжку „Хлопці з зеленого бору” Р. Роляника, яку я дістав за розгад-

ки загадок. Я вже покінчив її читати і вона мені дуже подобалася.

А тепер хочу Тобі описати нашу пластову ялинку. Вона відбулася 24 січня 1965 року. Ми розпочали її колядою „Бог Предвічний” та освіченням ялинки. Її засвітили наймолодші поміж новацтвом: Люба Плетеницька і Влодко Дацків. Потім наш парох Отець Квартуччі поблагословив просфору та сказав кілька слів до пластунів. Голова Пластприяту пан Мицьо та кілька юначок роздавали просфору всім приявним. Після того була вечеря і колядування.

По вечері відбулася святочна програма, в якій новацтво брало участь. Новачки вивели маленьку сценку, а молодші новачки деклямували. Наш старший рій організував оркестру, яка відіграла коляди. В оркестрі грали: Ігор Шпачинський на чельо, Богдан Курчак та Юрко Захарія на скрипці, і я на гармонії.

На закінчення програми новачки діставала підвищення: Люба Плетенецька, Ліда Солтис, Галя Капчак і Влодко Дацків дістали новацькі хустини. Ми попрощали: Лїду Копистянську, Юрка Захарію і Юрка Зарицького, що переходили до юнацтва.

Готуйсь!

Славко Курчак

**

Новак Рафаель Вацке з Едмонтону попрощався окремим листом з „Готуйсем”, бо він вже переходить до юнацтва і тепер

буде читати „Юнака”. Пише, що його мала сестра вже підростає і незабаром для неї вже знов переплатять „Готуйся”.

Новачтво з Гленрой в Австралії. Стоять зліва: Андрій Олійник, Андрій Павук, Ліля Ружила, Лідія Лянг, Наталія Шевченко, Оленка Гриневич.

ПІСНЯ РОЯ „ДЗВІНОЧКИ” З ГЛЕНРОЙ В АВСТРАЛІ

(Співають її на мелодію „І шумить, і гуде”)

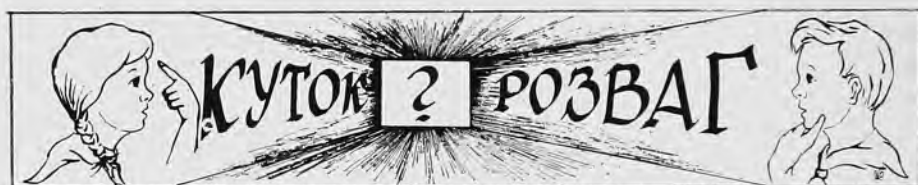
Пластові новачки,
Жовті наші хустинки,
Любимо забаву-сміх,
Любим сонце, любим світ!

Квіти, пташки і звірі,
Новака приятелі,
Наша назва, любі діти,
Це дзвіночки, наші квіти.

Наберемо ми сил
І знання і краси,
Тож ставайте у ряди,
Сміло, юні новачки!

Підготовіве гніздо новаків „Бистроокі” з Рочестеру, США.

Сестричка Віра намалювала нам таку картину, яку певно кожний з Вас побачить у себе вдома на Великдень. Та на цій картині знайдете п'ятнадцять предметів чи осіб, що їх назва починається на букву „С”. Хто пильно шукатиме, може знайде навіть ще більше! А коли розгадасте — не забудьте написати про це до „Готуйся”!

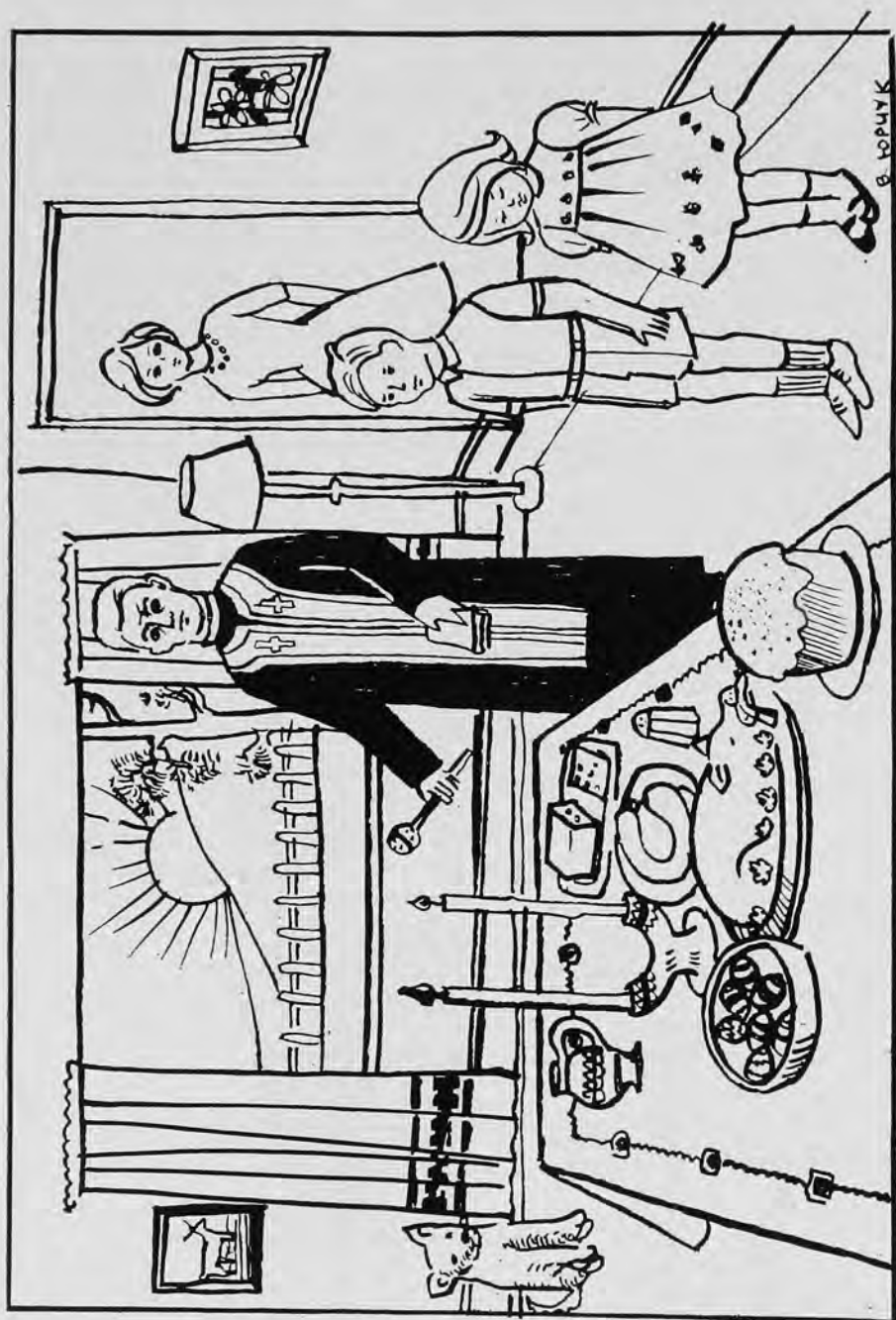
РІДНЕ СЕЛО ПОЕТА

Подав Братчик Ірко

У квітні припадають уродини великого галицько - українського поета - священика **Маркіяна**

Шашкевича. Народився він 154 роки тому, а де саме, в якому селі, це скаже нам розгадка цієї хрестиківки. А так, як рідне село Маркіяна, називається і його один вірш. Її треба читати зліва згори до правого боку вниз. Букви на місці хрестиків мають таке значення:

- 1) Українська найкраща у світі.
- 2) Київ — це найбільше в Україні
- 3) Тарас Шевченко написав віршик „ вишневий коло хати”.

Мал. Віра Юрчук

- 4) Янголи, птахи й літаки ма-
ють
- 5) засудив Ісуса Христа
на смерть.
- 6) В кожній булаві в таборі є
.
- 7) наймиліша для ока.
- 8) Найдорожче для людини
.

**
*

Як бачите, новачки, що добре

розгадали загадки з січня та лю-
того, дістали нагороди. Чи не
спробувати б і Вам прислати до
„Готуйся” розгадки з чисел за
березень і за **квітень**, — бо знов
за добрі розгадки з цих двох чи-
сел будуть нагороди! А не за-
будьте, що до всіх загадок нале-
жить теж і опис тих картин, що
їх бачили Оксанка й Олесь в
Україні!

1	X										
2		X									
3			X								
4				X							
						5		X			
						6			X		
						7				X	
						8					X

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК

Як ми вже заповідали, подаємо тепер розгадки з чисел „Готуйся” за січень та лютий цього року. Добрі розгадки прислали: **Леся Саведчук** з Вінніпеґу, Канада, **Андрійко Ткач** з Ньюарку, **Славко Курчак** з Гемпстеду та **Марко Луцький** з Нью Йорку. В нагороду Андрійко і Славко дістануть книжку Софії Парфа-

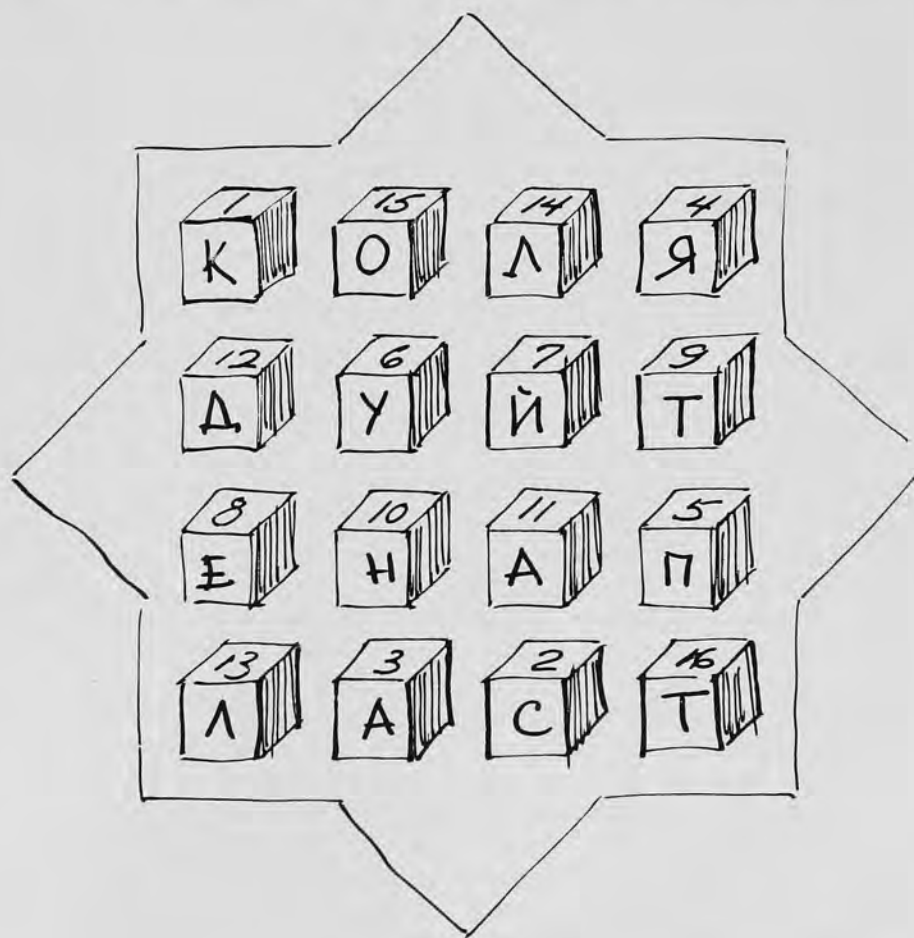
нович „Такий він був” про песика Фіка.

А розгадки з цих двох чисел виглядають так:

січень, ч. 1 (102):

Різдвяна пригадка нозацтву.

Розгадку бачите на образку, а з неї легко відчитати „пригадку”: **КОЛЯДУЙТЕ НА ПЛАСТ;**

лютий, ч. 2 (103):

Пригода новака Всеволода.

Добрі описи прислали **Славко Курчак, Марко Луцький та Андрійко Ткач**. Ось вони: **Славко Курчак** пише:

Новак Всеволод пішов на сніг бавитися. Сніг був такий великий, що Всеволод не міг витягнути ноги. Він так сильно шарпнув її, аж черевик злетів з ноги, полетів на дерево і там завісився між галузками. Новак Всеволод пішов по драбину, а коли прийшов, побачив, що за той час пташки зробили собі хатку в його черевці. Він подумав, що пташки потребують хатки на зиму. Він повернувся до хати і змайстрував хатку для пташок з дерева. Всеволодко приніс і повісив цю хатку замість свого черевика, щоб пташки мали де жити. Він здобув вмілості **золоторукого і опікуна пташок**.

Марко Луцький:

Одного дня новак Всеволод пішов на прохід. А тому, що він спішився, забув зав'язати черевик. Гризлучи в глибокім снігу, загубив черевик і він в розгоні завис на дереві. Лишився Всеволод в одному черевці і в скарпитці. „Дерево високе і гладкий стовбур”, — подумав, — „нема як вилізти”. Він вернувся додому та притягнув зі собою драбину. Коли вернувся — здивувався. До його черевика влетіли пташки, немов до гніздечка. Кинувши драбину на землю, новак Всеволод нагло подумав: „Пташки по-

требують гнізда”! — Він побіг швидко додому, витяг татове столлярське приладдя, знайшов дошку і незабаром змайстрував гарну хатинку для пташок. Радий, що зробив новацьке добре діло, вернувся під дерево, зняв черевик, а на тому місці на галузі повісив готову хатинку для пташок. З радістю споглядав нозак Всеволод на хатинку, куди залітали пташки, так, що навіть забув взути черевик. Бо і як не радіти: це ж бо він здобув несподівано дві новацькі вмілості: **добродушка і золоторукого**. От і розкаже братчикові на найближчих сходинах!

Андрійко Ткач пише:

Одного разу новак Всеволод ішов снігом і застряг. Він був сильний, бо здобув вмілість **кожум'яки**; він так сильно шарпнув ногою, що черевик полетів аж на дерево. Коли він прийшов з драбиною, завважив, що пташки хочуть зробити з черевика хату. А тому, що він мав вмілість **лісовика**, він змилосердився над пташками і поставив збудувати для них хатку. Він умів це зробити, бо здобув вмілість **золоторукого**. Тоді Всеволод забрав свій черевик, а на це місце поставив хатку для пташок.

Всі три новаци написали дуже добре. Можна теж сказати, що Всеволод здобув точки і до таких вмілостей: **бистроумця** (добре спостеріг та знав, що йому треба робити), **конструктор** (вмів будувати хатку).

Рій "Зоретлавці"

Каже БРАТЧИК -ям:

Покінчилась наша праця!

Вдалась нам точно,

Будуть сходи́ни сваточні.

Не у ПАРК-у, не в ДОМІВКА-ці,

При -лі, чи на долівці!

На -у, в самій -і,

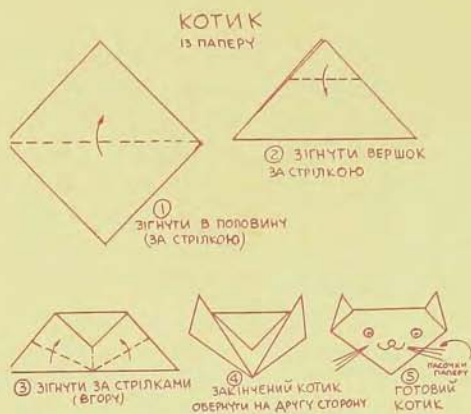
Кале на новій -і!

 - від МАМА-и,

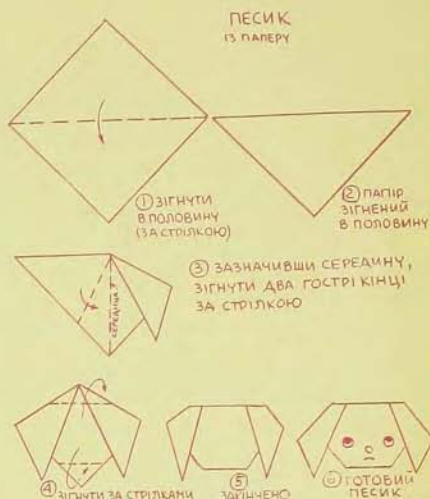
Стрій простірний-це -и,

А щоб знав з нас кожен, де ми,-

з -а -и.

ВІДМІНА СКЛАДАНКИ

Це гарне й добре діло новачка чи новачки, залишитися з молодшим братом чи сестричкою та забавляти їх, коли Мама зайнята. А щоб їх краще забавити, братчик Денис показує нам, як зробити котика й песика зі звичайного куску паперу. Погляньте і спробуйте й собі змайструвати таких!

„ГОТУЙСЬ” ЩИРО ДЯКУЄ ЗА ПОЖЕРТВИ НА ФОНД:

Новачці Лесі Саведчук з Вінніпегу, Канада та Станіці у Бріджпорті, Америка за датки по одному долярові та новачкам гнізда „Пгашата” з Монтреалу, Канада. Це були: „Голубки”, „Соловейки”, „Жайворонки”, „Ластівки”. Вони прислали „Готуйсеві” — „під новацьку ялинку” п’ять і пів доляра. Два і пів призначили на передплату для учнів Українського Інституту ім. Святої Ольги в Прудентополісі, Бразилія, а три долари на фонд

„Готуйся”. Рій „Євшан Зілля” з Ріджайни, Канада, заколядував на фонд „Готуйся” п’ять доларів.

Сестричка Оксана Тарнавська, Командантка Пластунок на Австралію прислала два австралійські фунти, а Батьки пластунів (Пластприят) з Нью Гейвену, Америка склав двадцять доларів з нагоди гостини з доповіддю сестрички редакторки „Готуйся”.

Щире спасибі всім Жертводавцям! Ждемо на дальших!